

COLLEEN HOOVER

»Jos *Marraskuun 9.* on sinulta vielä lukematta...
laske kaikki muu käsistäsi ja ahmi tämä kirja.»

— RT BOOK REVIEWS

MARRASKUUN

9.

Suomentanut
Siiri Hornsby

WSOY

COLLEEN HOOVER

MARRASKUUN 9.

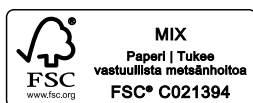
Suomentanut Siiri Hornsby

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Otteet Dylan Thomasin runoista *Olen halunnut muuttaa pois* (s. 88) ja
Käsi joka allekirjoitti paperin (s. 326) on suomentanut Mika Korhonen, 2024.

Otteet Dylan Thomasin radiodraamasta *Maitometsässä* (s. 191 ja 278) on
suomentanut Anselm Hollo, 1968. Sivun 191 otetta on muokattu tekstiin sopivaksi.

Otteet Dylan Thomasin runoista *Eikä kuoleman ole valta* (s. 299 ja 302) ja
Kieltäytyminen suremasta lapsen kuolemaa tulipalossa Lontoossa (s. 333) on
suomentanut Marja-Leena Mikkola, 2021. Sivun 299 otetta on muokattu tekstiin sopivaksi.

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos
November 9

Copyright © 2015 by Colleen Hoover
COLLEEN HOOVER® Registered in U.S. Patent and Trademark Office
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.
Original edition published by Atria Books, an Imprint of Simon & Schuster, LLC.
Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja WSOY 2025

ISBN 978-951-0-51929-5
Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Leville –

Sinulla on hyvä musiikkimaku, ja halaat kömpelösti.

Älä ikinä muutu.

Ensimmäinen marraskuun 9.

Olen läpikuultava, vedenalainen.

Tuuliajolla, vailla suuntaa.

Hän on ankkuri, joka mereeni uppoaa.

— BENTON JAMES KESSLER

Fallon

Mietin, millainen ääni kuuluisi, jos löisin häntä juomalasilla ohimoon.

Lasi on paksu. Pää on kova. Saattaisi seurata mukava kunnon KLONK.

Mietin, vuotaisiko haavasta verta. Pöydällä on lautasliinoja, mutta ei sellaisia laadukkaita, joihin veri imeytyisi hyvin.

»Niin että joo. Aikamoinen pommi, mutta näin tässä nyt kuitenkin kävi», hän sanoo.

Sen kuullessani tiukennan otetta lasista, jotta se pysyisi kädessäni eikä oikeasti päätyisi mäjättämään hänen kalloonsa.

»Fallon?» Hän rykäisee ja koettaa pehmentää äänensävyään, mutta sanat viiltävät silti kuin veitsi. »Etkö aio sanoa mitään?»

Isken pillin jääpalassa olevaan koloon ja kuvittelen, että pala on hänen päänsä.

»Mitä minun pitäisi sanoa?» mumisen, eli käyttäydyn kuin kiukutteleva kakara, en suinkaan kuin kahdeksantoistavuotias aikuinen, joka olen. »Pitäisikö sinua muka *onnitella*?»

Nojaan loosipenkin selkänojaan ja ristin kädet rinnalle. Katson äijää pohtien, johtuuko silmissä näkyvä katumus siitä, että hän tietää tuottaneensa minulle pettymyksen, vai näytteleekö hän jälleen kerran. Hän on istunut pöydässä vasta viisi minuuttia mutta ehtinyt silti jo muuntaa oman puolensa looisista näyttämöksi. Ja jälleen kerran olen joutunut hänen yleisöksen.

Hän naputtelee kahvikuppiaan ja katselee minua hiljaa pitkän tovin.

Napunapunapu.

Napunapunapu.

Napunapunapu.

Hän luulee, että annan kohta periksi ja sanon sen, mitä hän haluaa kuulla, mutta viimeisen kahden vuoden aikana hän on nähnyt minua vain harvoin eikä tiedä, etten ole enää sellainen tyttö.

Kun kieltäydyn huomioimasta performanssia, hän lopulta huokaisee ja nojaa kyynärpäillään pöytään. »Ajattelin kai, että olisit onnellinen puolestani.»

Pudistan päätäni nopeasti ja väkinäisesti. »Ai onnellinen?»

Hän ei voi olla tosissaan.

Hän kohauttaa olkapäitään, ja omahyväinen virne korvaa jo valmiiksi ärsyttävän ilmeen. »En arvannut, että minussa olisi puhtia tulla uudestaan isäksi.»

Suustani karkaa remakka, epäuskoinen naurahdus. »Sperman töräyttäminen kaksikymmentäneljävuotiaaseen vaginaan ei vielä tee ihmisestä isää», sanon jokseenkin katkerasti.

Virne häviää, ja hän nojautuu taaksepäin ja kallistaa päätänsä. Päänkallistus oli hänen vakiokikkansa ruudussa aina, kun

hän ei keksinyt muutakaan reaktiota. »*Leiki mieltiväsi syntyjä syviä, niin ilme menee melkein mistä tahansa tunteesta. Surusta, pohdiskelevuudesta, katumuksesta, myötätunnosta.*» Tuskinpa hän muistaakaan, että on valmentanut minua näyttelemisessä lähes koko ikäni ja että tämä ilme oli yksi ensimmäisiä oppeja, jonka häneltä sain.

»Enkö muka saisi kutsua itseäni isäksi?» Hän näyttää loukkaantuneelta. »Mikä minä sinulle sitten olen?»

Suhtaudun kysymyksen retorisenä ja tökkään pillin taas jääpalaan. Ongin sen lasista näppärästi ja sujautan sitten suuhun. Rouskautan jäätä kovaa ja välinpitämättömästi. Ei kai hän oikeasti odota vastausta? Hän ei ole ollut minulle »isä» sen jälkeen, kun olin kuusitoista ja näyttelijänurani tyssäsi eräänä iltana kuin seinään. Ja jos rehellisiä ollaan, en tiedä, oliko hän kovin isämainen sitä ennenkään. Olimme pikemminkin näyttelijämentori ja -oppilas.

Hän nostaa käden otsalleen ja haroo sen yläreunaan istutettuja kalliita hiussuortuvia. »Miksi olet tuollainen?» Asenteeni ärsyttää häntä hetki hetkeltä enemmän. »Vieläkö sinä äksyilet, kun en päässyt valmistujaistilaisuuteesi? Minähän sanoin jo, että minulla oli päällekkäisiä menoja.»

»En äksyile», vastaan vakaasti. »Koska en edes kutsunut sinua.»

Isä hätkähtää ja katsoo minua epäillen. »Mikset?»

»Sain vain neljä lippua.»

»Entä sitten?» hän kysyy. »Olen sentään *isäsi*. Miksi hemmetissä et kutsuisi minua katsomaan, kun valmistut lukiodista?»

»Koska et olisi tullut.»

»Et sinä voi sitä tietää», hän täräyttää.

»Ethän sinä tullutkaan.»

Isä pyöräyttää silmiään. »No, tietenkään en tullut, Fallon. Minuahan ei kutsuttu.»

Huokaisen syvään. »Olet ihan mahdollon. Nyt ymmärrän, miksi äiti jätti sinut.»

Hän pudistaa päätään kevyesti. »Äitisi jätti minut, koska makasin hänen parhaan ystävänsä kanssa. Ei sillä ollut mitään tekemistä luonteeni kanssa.»

En edes tiedä, mitä tuohon pitäisi sanoa. Ukko ei tunne pienintäkään katumuksen pistoa. Se on sekä vastenmielistä että kadehdittavaa: tavallaan olisin mieluummin isän kuin äidin kaltainen. Isä ei tajua monituisia vikojaan, kun taas minun vikani ovat koko elämäni keskipiste. Ne herättävät minut aamulla ja valvottavat minua öisin.

»Kummalle tuli lohi?» tarjoilija kysyy. Virheetön ajoitus.

Viittaen, ja eteeni ilmestyy lautanen. Ruokahaluni on kuitenkin jo kaikonnut, joten siirtelen vain riisiä haarukalla edestakaisin.

»Hei, hetkinen.» Katson tarjoilijaa, mutta ei hän minua puhuttele. Hän tuijottaa tiiviisti isää. »Et kai sinä ole...»

Ei hyvää päivää. Taas sitä mennään.

Tarjoilija läpsäyttää pöytää, ja säpsähdän. »Olet sinä! Donovan O'Neil! Näyttelit Max Epcottia!»

Isä kohauttaa vaatimattomasti olkapäitään, mutta vaatimattomuutta tässä miekkosessa ei ole tipan tippaa. Vaikka hän ei ole näytellyt Max Epcottia sen jälkeen, kun sarja kymmenen vuotta sitten päättyi, hän käyttäytyy yhä kuin se olisi nykytelevision suurin ilmiö. Ja se johtuu ihmisistä, jotka edelleen tunnistavat hänet. He käyttäytyvät kuin eivät olisi ikinä

nähneet näyttelijää elävässä elämässä. Tämähän on hitto vie Los Angeles! Näyttelijöitä on joka nurkalla!

Kohdistan puukotushaluni lohikimpaleeseen ja lävistän sen haarukalla, mutta sitten tarjoilija kysyy, voisinko ottaa heistä yhteiskuvan.

Hobhoijaa.

Könyän loosista vastahakoisesti. Tarjoilija ojentaa puhelintaan, mutta nostan käteni torjuvasti ja marssin hänen ohitse. »Käyn vessassa», mutisen ja kävelen jo pois päin. »Ottakaa selfie. Isä rakastaa selfieitä.»

Kiiirehdin vessaan, jotta pääsisin hetkeksi pois isän vaikutuspiiristä. En tiedä, miksi edes ehdotin tätä tapaamista. Ehkä siksi, että olen muuttamassa muualle emmekä tämän jälkeen näe ties kuinka pitkään aikaan, mutta ei sekään ole niin hyvä tekosyy, että jaksaisin sietää tällaista.

Menen ensimmäiseen koppiin. Lukitsen oven ja otan annostelijasta istuinsuojan, jonka asettelen pöntön reunoille.

Luin kerran tutkimuksen yleisistä vessoista. Siinä selvisi, että tutkituissa käymälöissä vähiten bakteereja oli aina juuri ensimmäisessä kopissa. Ensimmäinen koppi oletetaan suosituimmaksi, joten kukaan ei yleensä valitse sitä. Paitsi minä. Menen ensimmäiseen koppiin joka kerta. En ole aina ollut bakteerikammoinen, mutta vietin kuusitoistavuotiaana kaksi viikkoa sairaalassa, ja sen jälkeen olen ollut hygienia-asioissa vähän pakkomielteinen.

Vessassa käytyäni pesen käsiä ainakin minuutin. Tuijotan käsiini koko ajan, jotta en joutuisi katsomaan peiliin. Peilikuvan välttely on päivä päivältä helpompaa, mutta kurkottaessani ottamaan paperipyyhettä näen itseni kuitenkin

vilaukselta. Olen katsonut peiliin lukemattomia kertoja, mutta näkyyn ei vain totu.

Kohotan vasenta kättä ja kosketan arpia, jotka kulkevat kasvojeni vasemman puoliskon poikki leukaan ja leuasta kauhalle. Arvet katoavat paidankauluksen suojiin, mutta vaatteiden alla ne peittävät keskivartaloni koko vasemman puolen vyötärön alapuolelle asti. Sivelen ihoa, joka on nykyään kuin ryppyintynyttä nahkaa. Arpia, jotka jatkuvasti muistuttavat, että tulipalo oli totta eikä pelkkä painajainen, josta voi herätä käsivartta nipistämällä.

Tulipalon jälkeen olin siteissä monta kuukautta, eikä isoa osaa ihostani pystynyt koskemaan. Nyt kun palovammat ovat parantuneet ja jäljellä on enää arpia, huomaan koskettelevani niitä pakonomaisesti. Arvet ovat kuin kireää samettia, ja ne voisivat hyvinkin tuntua minusta yhtä kuvottavilta kuin miltä näyttävät. Mutta ne tuntuvat oikeastaan aika mukavilta. Silitelen usein hajamielisenä kaulaani tai käsivarttani ja lueskelen ihoni pistekirjoitusta, kunnes tajuan mitä olen tekemässä ja lopetan siihen paikkaan. Tulipalo kiskaisi elämän jalkojeni alta, enkä halua tykätä mistään siihen liittyvästä, en edes niin pienestä seikasta kuin siitä, miltä arvet tuntuvat.

Se, miltä ne näyttävät, onkin sitten toinen juttu. On kuin kaikki vikani olisi värjätty pinkillä korostustussilla ja läväytetty koko maailman töllötettäväksi. Vaikka kuinka yritän piilotella arpia hiuksilla ja vaatteilla, ne ovat silti olemassa. Nyt ja aina. Ne ovat pysyvä muistutus yöstä, joka tuhosi kaikki parhaat puoleni.

Yleensä en juuri kiinnitä huomiota päivämääriin tai vuosipäiviin, mutta tänä aamuna herätessäni ensimmäinen ajatukseni oli tämän päivän päivämäärä. Luultavasti siksi, että se oli

myös viimeinen ajatukseni eilisiltana ennen kuin nukahdin. Tasan kaksi vuotta sitten isän koti paloi tulipalossa, joka oli vähällä viedä minulta hengen. Ehkä halusinkin nähdä isän tänään juuri siksi. Ehkä toivoin, että hän olisi muistanut ja sanonut jotain lohdullista. Hän on toki pyytänyt anteeksi monta kertaa, mutta voinko todella antaa aidosti anteeksi sen, että minut unohdettiin?

Kävin isän luona yleensä vain noin kerran viikossa. Mutta sinä aamuna olin ilmoittanut viestillä, että jäisin myös yöksi. Voisi siis luulla, että kun oma isä vahingossa sytyttää talonsa tuleen, hän tulisi pelastamaan nukkuvan tyttärensä.

Mutta ei hän tullut, eikä siinä vielä kaikki – isä oli unoh-
tanut, että ylipäätään olin siellä. Viikkojen ajan hän pyyteli
anteeksi aina, kun näimme, mutta sitten pahoittelut pikku-
hiljaa harvenivat, samoin kuin isän vierailut ja puhelutkin. En
ole päässyt eroon katkeruudesta, vaikka sitä kuinka toivoisin-
kin. Tulipalo oli onnettomuus. Jäin henkiin. Noihin kahteen
tosiasiaan yritän keskittyä, mutta vaikeaa se on, koska turma
tulee mieleeni aina kun katson itseäni.

Se tulee mieleeni myös silloin, kun minua katsotaan.

Vessan ovi aukeaa ja sisään astuu nainen, joka vilkaisee
minua, kääntää äkkiä katseensa ja katoaa sitten viimeiseen
koppiin.

Olisit mennyt ekaan.

Katson peiliin vielä kerran. Ennen minulla oli polkkatukka
ja särmikäs otsis, mutta hiukset ovat parissa vuodessa kasva-
neet paljon. Ja siihen on syynsä. Haron pitkät tummat kut-
rit kasvojeni vasemman puolen peitoksi, kuten tapanani on.
Vedän paidan vasemmanpuoleisen hihan ranteeseen asti ja

kohennan sitten kaulusta, jotta kaula jää enimmäkseen peittoon. Näin arvet erottuvat vain nipin napin ja kykenen ylipäänsä katsomaan kuvajaistani.

Ennen pidin itseäni nättinä. Mutta tukalla ja vaatteillaakaan ei saa piiloon kaikkea.

Kuulen, kun vessa vedetään, joten harpon ovelle ennen kuin nainen ehtii ulos kopista. Välttelen ihmisiä parhaani mukaan, mutta en siksi, että pelkäisin heidän tuijottavan arpia. Välttelen heitä, koska niitä *ei* tuijoteta. Katseet kääntyvät pois samalla sekunnilla, kun minut huomataan, koska kukaan ei halua vaikuttaa epäkohteliaalta tai tuomitsevalta. Olisi kiva, jos minua kerrankin katsottaisiin silmiin niin, ettei katsekontakti heti katkeaisi. Edellisestä kerrasta on tosi kauan. Noloa myöntää, mutta minulla on ikävä huomiota, jota ennen aina sain.

Poistun vessasta ja petyn nähdessäni isän yhä pöydässä. Toivoin vähän, että hänelle olisi tässä välissä ehtinyt tulla jokin äkillinen tärkeä meno.

Surullista, että palaisin mieluummin tyhjään loosiin kuin oman isäni seuraan. Otsani on kurtistua, kun harmittelen ajatusta, mutta äkkiä huomioni kiinnittyikin viereisessä loosissa istuvaan jatkään, jonka ohi olen juuri kulkemassa.

Yleensä en huomaa ihmisten kasvoja, he kun varovat visusti katsomasta minua. Mutta tämän tyyppin katse on kiinteä ja utelias ja nauliutunut minuun.

Ensimmäinen ajatukseni on: *Olisipa tämä tapahtunut kaksi vuotta sitten.*

Ajattelen sillä tavalla usein, kun kohtaan mahdollisesti kiinnostavia poikia. Ja tämä yksilö on kiistatta söpö. Mutta

ei tyyppilliseen Hollywood-tapaan, toisin kuin suurin osa kaupungin miespuolisista asukkaista. He muistuttavat toinen toistaan, ikään kuin olisi olemassa jokin menestyneen näyttelijän moitteeton muotti, johon kaikki pyrkivät sopimaan.

Tämä tyyppi on aivan eri maata. Hänen leukansa sänki ei ole symmetrisesti muotoiltu tietoinen taideteos. Sen sijaan se on läikikäs ja epätasainen kuin hän olisi tehnyt töitä yötä myöten ja unohtanut aamulla ajaa parran. Tukka ei ole geellillä laitettu sekainen pörrö kuin muka vastaheränneellä, vaan se on oikeasti sotkuinen. Suklaanruskeat hiukset ovat valahaneet otsalle, osa törröttää sinne tänne. Näyttää siltä kuin hän olisi nukkunut pommiin ja rynnännyt ulos vaivautumatta vilkaisemaan peiliin.

Noin epäsiistin olemuksen pitäisi olla luotaantyöntävä, mutta se tässä onkin niin outoa. Vaikka jätkä ei vaikuta tippaakaan kiinnostuneelta ulkonäöstään, hän on silti yksi hyvännäköisimmistä miehistä, jonka olen koskaan nähnyt.

Luulisin.

Toki tämä saattaa olla pelkkä siisteyshulluuden sivutuote. Ehkä haluaisin niin hartaasti olla yhtä piittaamaton kuin miltä poika vaikuttaa, että erehdyn luulemaan kateutta kiinnostukseksi.

Ja kenties pidänkin häntä söpönä vain siksi, etten ole viimeiseen kahteen vuoteen tavannut melkein ketään toista, joka ei ole kavahtanut katsettani.

Joudun kulkemaan hänen loosinsa ohi päästäkseni takaisin omalle paikalleni, enkä osaa päättää, kiiruhtaisinko pois katseen alta vai hidastaisinko vauhtia ja paistattelisin huomiossa oikein kunnolla.

Lähestyessäni hän liikahtaa, ja tuijotus muuttuu äkkiä liian tiiviiksi. Liian tungettelevaksi. Poskiani kuumottaa ja ihoa kihelmöi, joten katson lattiaan ja päästän hiukset putoamaan naamalle. Nappaan jopa yhden hiussuortuvan suuhuni, jotta kasvot peittyisivät vielä paremmin. En tiedä, miksi huomio tuntuu tukalalta, mutta siltä se kuitenkin tuntuu. Vaikka vasta äsken murehdin, ettei minua nykyään enää tuijoteta, nyt haluaisin vain, että hän katsoisi muualle.

Vilkaisen vielä viime hetkellä hänen suuntaansa, jolloin äkkään hienoisen hymynkareen.

Hän ei varmastikaan ole huomannut arpia. Se on ainoa syy, miksi tuonnäköinen jätkä hymyilisi minulle.

Huoh. Ärsyttää edes ajatella näin. Aiemmin en ollut tällainen. Minulla oli hyvä itsetunto, mutta tulipalo sulatti sen olemattomiin. Olen yrittänyt elvyttää sitä, mutta on vaikea uskoa, että kukaan voisi pitää minua kauniina, kun en pysty edes katsomaan peiliin.

»Tuohon ei kyllästy ikinä», isä sanoo, kun palaan istumaan.

Olen melkein unohtanut, että hänkin on täällä, ja nostan katseeni. »Ai mihin ei kyllästy ikinä?»

Isä osoittaa haarukalla tarjoilijaa, joka seisoo nyt kassalla. »Tuohon», hän sanoo. »Faneihin.» Hän ahmaisee palan annoksestaan ja jatkaa suu täynnä: »Mistä siis halusitkaan puhua?»

»Mistä päättelet, että haluan puhua jostain?»

Isä elehtii pöydän yli. »Olemme lounaalla. Sinulla selvästi on jotain asiaa.»

Sääli, että suhteemme on tullut tähän pisteeseen. Että lounastreffejä ei voi sopia vain siksi, että tytär haluaa tavata isäänsä.

»Muutan huomenna New Yorkiin. Tai oikeastaan jo tänään. Mutta lento lähtee vasta iltamyöhällä ja laskeutuu marraskuun kymmenennen puolella.»

Isä peittää yskähdyksen lautasliinaan. Ainakin luulen, että se on yskähdys. Tuskinpa hän uutisen takia vetäisi ruokaa väärään kurkkuun.

»New Yorkiin?» hän sopertaa.

Ja sitten... hän nauraa. *Nauraa*. Ihan kuin muuttoni New Yorkiin olisi vitsi. *Pää kylmänä nyt, Fallon. Isäsi on kusipää. Siinä ei ole mitään uutta.*

»Mitä ihmettä? Miksi? Mitä New Yorkissa muka on?» Kysymyksiä tulvi isän suusta, kun hän käsittelee kuulemaansa. »Äläkä nyt sano, että olet tavannut jonkun netissä.»

Pulssini hakkaa raivokkaasti. Eikö hän voi kerrankin edes teeskennellä tukevansa minua?

»Haluan vaihtaa maisemaa. Ajattelin, että koe-esiintyisin Broadwaylle.»

Kun olin seitsemän, isä vei minut Broadwaylle katsomaan Catsia. Se oli ensimmäinen kertani New Yorkissa, ja reissu on yhä yksi elämäni parhaita. Läpi elämäni isä oli aina patistellut minua ryhtymään näyttelijäksi. Mutta vasta live-esityksen nähtyäni tiesin, että minun oli *pakko* tehdä niin. Aiemmin minulla ei ole ollut mahdollisuutta pyrkiä teatteriin, koska urani eteni isän sanelemana ja hän pitää enemmän tv-työstä. Mutta viimeiset kaksi vuotta ovat kuluneet lähinnä haahuiluun. En tiedä, uskaltaisinko vielä edes mennä koe-esiintymisiin, mutta päätös muuttaa New Yorkiin on oma-aloitteisinta, mitä olen tulipalon jälkeen saanut aikaan.

Isä kulauttaa juomaansa. Sitten hän huokaisee, ja ryhti lysähtää. »Kuuntele, Fallon», hän sanoo. »Sinulla on varmasti ikävä näyttelimestä, mutta eikö olisi jo aika harkita muita vaihtoehtoja?»

En jaksa enää pohtia hänen motiivejaan, joten en vai-
vaudu edes väittämään vastaan moisille paskapuheille. Isä on koko ikäni sysinyt minua seuraamaan omissa jalanjäljissään, mutta tulipalon jälkeen rohkaiseva asenne haihtui kuin ilmaan. En ole idiootti: tiedän, etten isän mielestä enää kelpaa näyttelijäksi, ja osittain olen samaa mieltä. Ulkonäkö on Hollywoodissa kaikki kaikessa.

Mutta juuri siksi haluankin muuttaa New Yorkiin. Jos haluan vielä jonain päivänä näyttellä, teatterimaailma saattaa olla paras mahdollisuuteni.

Kunpa isä vain ei olisi niin läpinäkyvä. Äiti oli innoissaan kuullessaan muuttoaikeistani. En ole juuri poistunut kotoa sen jälkeen, kun valmistuin ja muutin Amberin kämppikseksi. Äitiä surettaa, että muutan niin kauas hänen luotaan, mutta hän on iloinen, että olen valmis astumaan ahtaan asuntoni seinien, ja saman tien koko Kalifornian, ulkopuolelle.

Näkisipä isäkin, miten tärkeä askel tämä minulle on.

»Entä ne ääninäyttelyhommat?»

»Teen niitä edelleen. Äänikirjoja nauhoitetaan studioissa. Studioita on New Yorkissakin.»

Isä pyörittelee silmiään. »Ikävä kyllä.»

»Mitä vikaa äänikirjoissa on?»

Isä katsoo minua epäuskoisesti. »Ai sen lisäksi, että äänikirjojen lukeminen on näyttelijäntöistä paskinta?

Pystyt parempaankin, Fallon. Mene vaikka pahus soikoon yliopistoon.»

Rintaa kouraisee. Juuri kun ajattelin, ettei isä enää itsekeskeisemmäksi voi muuttua.

Hän näyttää tajuavan, mitä on mennyt vihjaamaan, koska hän lakkaa pureksimasta ja katsoo suoraan minuun. Hän pyyhkäisee suunsa lautasliinaan ja osoittaa minua. »Tiedät, etten tarkoittanut tuota. En tarkoita, ettei sinulla olisi enää muuta kuin äänikirjat. Sitä vain, että löydät kyllä paremmankin varamman nyt, kun et voi enää näytellä. Äänikirjojen lukemisesta ei tienaa tarpeeksi. Saati sitten Broadway-hommista.»

Isä lausuu Broadway-sanan kuin se olisi myrkkyä. »Tiedoksi vain, että monikin arvostettu näyttelijä lukee myös äänikirjoja. Ja rupeanko listaamaan, ketkä suositut näyttelijät ovat juuri nyt mukana jossain Broadway-produktiossa? Minulla on koko päivä aikaa.»

Isä pudistaa päätään kuin antautumisen merkkinä, mutta tiedän, ettei se johdu siitä, että hän olisi yhtä mieltä kansani. Häntä vain nolottaa, että hän tuli lytänneeksi lähestulkoon ainoan näyttelemiseen liittyvän työn, jota pystyn enää tekemään.

Hän kallistaa tyhjää vesilasiaan, kunnes saa kielelleen pisan sulanutta jäätä. »Saanko vettä», hän huikkaa ja heiluttelee lasia, jolloin tarjoilija nyökkää ja tulee kaatamaan lisää.

Tökkään taas lohta, joka on ehtinyt jäähtyä. Toivottavasti isä on kohta valmis, koska en tiedä, kestänkö tapaamista enää kauan. Minua lohduttaa vain tieto, että huomenna tähän aikaan olen jo itärannikolla kaukana hänestä. Vaikka auringonpaiste vaihtuukin lumisateeseen.

Kaksi vuotta sitten Fallon O'Neil joutui elämänsä mullistaneeseen onnettomuuteen. Nyt hän on päättänyt jättää Kalifornian taakseen ja aloittaa alusta New Yorkissa. Muuttopäivän aamuna Fallon kuitenkin tapaa Benin, kirjailijanalun, joka etsii inspiraatiota kirjoittamiseen. Kaksikon välillä leimahtaa jotakin poikkeuksellista, ja päivän päättyessä he tekevät sopimuksen: he tapaavat joka vuosi marraskuun 9. päivänä, ja Ben kirjoittaa kohtaamisten pohjalta romaanin.

Vuodet vierivät ja sopimus pitää. Sitten Fallonille paljastuu salaisuus, joka muuttaa kaiken. Voiko Benin käsikirjoitus olla rakkaustarina, jos kaikki päättyy sydänsuruun?

»Juuri kun luulee tietävänsä minne romanttinen tarina johtaa, Hoover kiepauttaa juonen päinvastaiseen suuntaan...

Tätä kirjaa ei voi laskea käsistään.» – **Library Journal**

»Colleen Hooverin ainutlaatuinen kerronnan tyyli pääsee oikeuksiinsa tässä kirjassa... Yritäpä olla rakastumatta

Beniin ja Falloniin.» – **Vilma's Book Blog**

»Tunteita herättävä, rikas ja täyteläinen romaani.»

– **The Daily Evergreen**

»Rakastin joka sivua ja imin jokaisen kauniin sanan sisääni.»

– **Anna Todd, After-sarjan kirjoittaja**

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51056-8